

prediker te verlangen, maar hij maakt daarvan geen gebruik. Hij is den Joden geworden als een Jood, om Joden te winnen. Hij schikte zich voortdurend, hij besneed Timotheus om der Joden wil. Dat deed hij niet om menschen te behagen; wie dat wil, is bezig zijn positie te redden of te verstevigen. Maar hij deed het om duidelijk te bewijzen, dat hij allen terwille wilde zijn, indien het zijn werk bevorderde. De liefde beheerscht de oefening der vrijheid. Dat is logisch; deze vrijheid immers is verkregen door de liefde van Christus. Niemand zou vrijheid hebben zonder Hem. Het is billijk, dat de vrijheid niet gebruikt wordt, los van Hem en Zijn werk.

Precies wat we bij Paulus zagen, ontwaren we bij Jezus. Matth. 17:24-27. Toen Jezus eens met Zijn discipelen in Kapernaüm kwam, traden de inners van het hoofdgeld op Petrus toe, om van hem deze tempelbelasting te beuren. Ieder Israëliet boven de negentien jaar moest jaarlijks voor den tempeldienst een dubbele drachme of een halven sikkil betalen. Petrus is onmiddellijk bereid, het hoofdgeld te betalen; blijkbaar was Jezus gewoon, in elk opzicht Zich te houden aan den bestaanden toestand. Maar nu ontspint zich een gesprek hierover tusschen Jezus en Petrus, waarin de Heere Zijn discipel duidelijk onder het oog brengt, dat Hij en Zijn kring eigenlijk van het betalen der tempelschatting vrij zijn. Aardsche koningen immers plegen den cijns niet te heffen van hun zonen. Althans de naaste familie was daarvan vrij. Welnu, de tempelschatting had maar één recht van bestaan, dat ze n.l. voor God gegeven werd. Er kan dus geen sprake van zijn, dat Gods Zoon, God Zelf, tot het opbrengen dezer schatting verplicht is. Dat moet voor Petrus helderder vaststaan, dan het tot op dat moment blijkbaar voor hem stond. Maar Christus laat Petrus toch betalen, opdat Hij den Joden geen aanstoot geeft, opdat het volk geen verkeerde gevolgtrekkingen maakt en tot zonde komt. Ook Jezus gebruikt Zijn vrijheid niet geheel op. Hij gebruikt haar in liefde. Nu mag het echter niet aan onze aandacht ongaan, dat Hij het benodigde geld op wonderbare wijze verkrijgt. Hij laat Petrus naar de zee gaan, een vischhaak uitwerpen, en dan moet hij den eersten den besten visch, die bovenkomt, grijpen, en met het zilverstuk, dat in den bek zit, het hoofdgeld betalen. Christus doet natuurlijk geen wonderen, om Zichzelf uit een verlegenheid te redden. Hij openbaart in dat wonder Zijn vrijheid. Hij doet een kracht van Zijn koninkrijk en handhaaft zoo Zijn recht als Zoon van God, die van de schatting eigenlijk vrij is. In werkelijkheid beschikt Hij over alle dingen; dat moet voor Petrus muurvast staan. Als Hij straks Zich overgeeft aan de Joden en Pilatus en Herodes, geschiedt dat niet uit zwakheid, uit gebrek aan verzetskracht, of aan verzetsrecht. Maar dan heeft Hij daarin de Zijnen lief tot het einde. Als Christus Zich schikt, waar en wanneer ook, dan is dat liefde. Hij kan die onvermoeid bewijzen, omdat Hij Zich in Gods hand geeft.

Dus is hij niemand, in het licht der Schrift, te aanvaarden een vrijheidsdrang, die op zelfhandhaving uit is. Dat is een moeilijk woord. Maar het heeft de autoriteit der Waarheid Gods. Verheimelijken der zelfbeschikkingszucht kan weinig baten. Het leven wordt door een schijn van goedheid nog maar meer bedorven en dragelijk gemaakt.

De jonge mensch, die zoo zoetjesaan uitraakt onder de lucht van opvoeders en onderwijzers, en in meerdere onafhankelijkheid van hem omringende machten geleidelijk in 't leven komt te staan, krijgt daarmee niet een recht tot liefdeloosheid. We zijn gewoon te zeggen, dat hij meer vrijheid krijgt. Doch eigenlijk is dat maar schijn. Hij wordt allengs zelfstandiger. Dat is iets heerlijks. Een menschenkind, geschapen naar het beeld van God Vrijmachtig, gekomen in den weg der opvoeding tot ontplooiing van 't bewustzijn en verdieping van inzicht, en naar te hopen valt, tot versteviging van den wil, haakt naar zelfstandigheid tegenover krachten, die dusver hem remden en bonden en leidden. Hij dorst naar armslag; zoo hij Jezus liefheeft, naar opbouw van Zijn kerk uit neiging van het eigen hart; naar beschikking over vrijen tijd; naar verwerkelijking van eigen inzicht bij de keus van vrienden en vermaak; naar vrijheid in het levensgebied, waar algemeene zede hem ook aansprakelijkheid oplegt.

Het is zoo mooi, indien geleidelijkweg het verantwoordelijkheidsbesef gesterkt is in de opvoeding, en de onbaatzuchtige liefde der paedagogen het wagen gaat met den pupil.

Er is te dien aanzien veel misstand. Een miezerig gevoel bekruipert een mensch, wanneer men jongelui, zoo van een twintig jaar, hoort vragen naar een beetje autoriteit, omdat ze nimmer nog leerden buigen tevoren voor eenige macht; omdat elke hindernis voor het ongebreidelde uiten van hun wil tevoren behoedzaam plaicht te worden uit den weg geruimd. Er is een tijd, waarop het kind zelf het toch eigenlijk niet weten mag; maar dan komt ook een tijd, waarop het gelukkig moet zijn met het vieren der teugels.

Kwaadaardig slappe opvoeding heeft reeds voor

menigeen het groote leven ongenietbaar gemaakt. De groeiende zelfstandigheid moet een genot zijn. Iets, waar een mensch, die het hart op de rechte plaats draagt, zuinig op is.

Het kan dus zijn, dat de z.g.n. vrijheid van het volwassen wordend leven een bittere teleurstelling wordt voor den jeugdige. Hij heeft nooit echt goed den band gevoeld. Licht slaat hij, in een zucht om te toonen hoe zelfstandig hij nu wel is, over tot het tegen beter weten in loszetten van de remmen van zijn leven. Of hij verkoopt zich aan de suggestie, die van een bepaalden vorm van vermaak, van vriendschap, van arbeid, van spel uitgaat. Hij wordt het type, dat eeuwig dansl, of altijd in de bioscoop zit, of over niets anders te praten weet dan zijn vereeniging, of klef geplakt zit aan één vriend, of geen ander plezier kent dan flirten. Iets brengt hem heel en al onder zijn macht. Hij is een slaaf. Van liefde, in tegenstelling met zelfhandhaving, is bij zulke menschen geen sprake meer. Het is het akeligste, te moeten zeggen, dat het bij veel van die typen niet eens heelemaal hun eigen schuld is. Een opvoeding, die niet geleidelijk tot zelfstandigheid bracht, die nimmer leerde buigen voor het recht, voor de rechten des verbonds in onzen kring, staat hier schuldig.

Maar het kan zijn, dat de stijgende zelfstandigheid geen ontgoocheling, doch een dagelijksch plezier is. Dan is er ook een gevaar der zelfstandigheid. Dan komt een mensch eerst recht voor de keus, die vroeger door den opvoeder resoluut, autoritair, werd gedaan. De zelfhandhavingsdrift neigt dan tot reactieverschijnselen. Dan wil de jonge mensch het krek andersom dan zijn vroegere leiding. Want hij is op zichzelf bedacht. Hij kan er wezen; dat is niet weinig eigenwijs en het staat nogal onnoozel. Maar wie zich handhaven wil, ziet een groot en begeerlijk doel, en 't kan hem weinig schelen, al wat daarbuiten ligt. Verachting kruipert over menig jong hart, dat zelfbeschikkingsrecht in 't groote leven zoekt. Toch weer ontgoocheling! Want filosofen als Diogenes van de ton zijn er maar weinig.

Waar dan de liefde werd geleerd van Jezus Christus, heeft de reactiezucht niet meer vrij spel. Daar worden banden met een uiterst jong verleden niet pardoos doorgeknipt. Daar wordt de vrijheid niet opgebruikt.

Als iemand heeft geleerd Christus en zijn naaste lief te hebben, dan is hij vrij. Dan heeft hij den Heiligen Geest, en waar de Geest des Heeren is, daar is vrijheid. Liefdeloos vrijheidsgebruik is niet uit den Heiligen Geest. Al wat zich aan Christus onttrekt, is dadelijk gevangen in de zonde.

Inderdaad, wat zich aan Christus bindt, bindt zich aan Zijn kruis. En het kruis is dwaasheid. Wie zich eraan houdt, wordt zeker achter den rug uitgelachen. Die wordt genomen. En alleen wie geloof, kan dat verdragen. Maar wie geloof, wil dat ook verdragen. Liever een dwaas, dan dat het hart in ongelooft sterft.

We hebben even op Paulus gelet, die in liefde zijn vrijheid niet opgebruikte, maar den Joden een Jood werd, en den zwakken een zwakke, en allen alles, om in allen gevalle eenigen te redden. Deze Paulus zegt: Alles doe ik, om er zelf deel aan te krijgen. Weet gij niet, dat zij, die in de renbaan loopen, allen wel loopen, doch dat slechts één den prijs ontvangt? Loopt dan zoo, dat gij dien ontvangt. I Kor. 9:24. Een Christen is niet hartstochtelooz, hij negeert niet de geweldige realiteit van dit leven en noch die van het toekomstige. Die realiteit heeft een diepe impressie in zijn hart gemaakt, en doet het alle dagen. Daarom wil een Christen zeggen kunnen: ik heb den loop voleindigd. Ik heb het geloof behouden. Niet het minst het geloof in de overwinning van de liefde. Inderdaad, het kruis is dwaasheid, voor degenen die verloren gaan. Maar wie gelooven, hebben val aan het woord, dat daarna volgt, dat spreekt van overwinning, en waardoor ze kunnen volhouden: Het dwaze Gods is wijzer dan de menschen, en het zwakke Gods is sterker dan de menschen. I Kor. 1:25.

Het wordt met de liefde als uiting van onze vrijheid nooit iets in ons leven zonder dat wij hartelijk en eerlijk bidden. En het wordt er ook nooit iets mee. Indien we maar raak verachten de menschen, de kerk, den kring van het verbond.

Vrij zijn is niet contactloos wezen. Het is niet: on-trouw worden. Het is evenmin onzen zin krijgen. Zulke idealen mag ons hart niet koesteren. Er is een roeping tot vrijheid.

Zonder deze, en ze komt tot ons in het evangelie van Jezus Christus en daar alleen, is er geen recht op vrijheid, maar ook geen kans. Laat het nu lijken wat het wil, voorwaar, voorwaar, ik zeg u, ieder, die de zonde doet, is slaaf der zonde. En de slaaf blijft niet eeuwig in het huis, de zoon blijft er eeuwig. Als dan de Zoon u vrij gemaakt heeft, zoo zult ge inderdaad vrij zijn. Joh. 8:34-36.

Wie zou het beter weten dan Hij die onze Vrijheid is?

W.

R. S.

UIT DE SCHRIFT

Hemelvaartszegen.

„... En Zijne handen opheffende, zegende Hij hen. En het geschiedde als Hij ze zegende, dat Hij van hen scheide.“

Luc. 24:50, 51.

Zóó heeft Christus de aarde verlaten; zegenend.

Als het in Gods Raad bepaalde oogenblik van scheiden is gekomen voor den Middelaar, dan breidt Hij Zijn handen uit, om in een zegening afscheid te nemen van de wereld en de menschheid. Het is de laatste daad, het laatste gebaar, dat de wereld van de zichtbare gestalte van den Zoon des menschen heeft waargenomen: die zegenende handen... Eerder zullen wij niets meer van Hem zien, dan wanneer straks Zijn blinkende verschijning zal stralen in de wolken des hemels. Tot zoolang is de band die ons met Hem verbindt, een binding van geloof en niet van aanschouwen, en daarin ligt de zaligheid. (Joh. 20:29). Maar de verhouding, waarin Hij tot ons staat, is uitgedrukt in die laatste ontroerend-eenvoudige geste: Zijn zegening. Op dien éénen zegen loopt heel Zijn leven en arbeid op aarde uit; al Zijn woorden en werken, alle wonderen en bevelen, alle vertroosting en weldaden zijn saamgevat in deze dramatische benedictie. En die zegen eindigt nimmermeer, maar duurt voort totdat Hij wederkomt.

In dien zegen van de hemelvaart ligt dus uitgedrukt, hoe de verhouding van Christus tot de aarde tijdens Zijn aanwezigheid in den hemel zijn zal. Die verhouding zal van Christus' kant bestaan in: zegen.

Er wordt hier voor zegenen een woord gebruikt, dat letterlijk beteekent: goed-spreken, goedkeuren, ergens iets goeds van zeggen: „en Zijn handen opheffende, sprak Hij het goede over hen uit; en onder dit goedspreken, is Hij van hen gescheiden...“

Hierin ligt de triomf van Christus' hemelvaart: hier schittert de glorie van Christus' welgeluk werk!

Immers het ging er om, om den vloek Gods in zegen te verkeeren, om den van de aarde gevluchten zegen Gods weer terug te roepen. Eén had God de aarde en de menschheid goed-gesproken, gezegend. Dat was de scheppingszegen, het goed-spreken Gods over de wereld: „zie, het was zeer goed!“ (Gen. 1:31). Maar die zegen is in een vloek veranderd. God kon geen goed meer van de wereld en de menschen zeggen, kon niet meer zegenen. „Het aardrijk is om uwentwil vervloekt.“ (Gen. 3:17). Dat is de ellende, de wanhoop, de nood der wereld: dat God over haar het goede niet meer uitspreekt. De vloek, het toornende woord Gods, omkneelt de aarde als een onontkoombaren doem: „In het zweel uws aanschijns zult gij brood eten... met smart zult gij daarvan eten al de dagen uws levens... met smart zult gij kinderen baren... ook zal het u doornen en distelen voortbrengen, want gij zijt stof, en zult tot stof wederkeeren...“ Ja, die vloek gaat verder dan dit leven en strekt zich uit tot in de eeuwigheid: „vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen“ (Deut. 27:26). De mensch, die in de zonde sterft, blijft in den dood. Gods vloek omvat tijd en eeuwigheid. „Wee u, wee u! Het ééne wee is weggegaan, zie het andere komt haast!“ (Openb. 11:14).

Maar nu gaat Christus de aarde verlaten, waarop Hij ongeveer drie en dertig jaar verkeerd heeft. En het allerlaatste dat Hij met betrekking tot die gevloekte aarde en afgekeerde menschheid doet, is: haar zegenen! God had sinds den zondeval geen goed meer van den mensch kunnen zeggen, maar slechts kunnen oordeelen: ze zij slecht. Maar nu spreekt Gods Zoon weer uit over de aarde en haar bewoners: Zie, ze zij weer goed. Goddelijk goed! Zegenend, goed-sprekend vaart Christus omhoog! O wonder van de hemelvaart! God heeft weer in menschen een welbehagen!

In dat laatste gebaar, waarmee Christus de aarde verlaat, wordt de betekenis van Zijn heele middelaarswerk samengevat: Hij heeft den vloek in een zegen verkeerd! Omdat Hij Zelf den vloek gedragen heeft, een vloek geworden is voor ons. Hij heeft aan het kruis gehangen onder den vloek. Worstelend en zwoegend onder Gods toorn, draagt Hij in ontzagelijke spanning, gesteund door de kracht Zijner Godheid, den vloek uit de wereld, uit de menschheid. Hij maakt plaats voor zegen.

Hij bidt voor de wereld om vergeving. Dit kan en mag Hij doen: „Vader, trek Uw vloek weer in van die menschen, die zondaren, die Gij Mij gegeven hebt! Want Ik heb voor hen Uw afkeuring. Uw kwade woord gedragen. Nu kunt Gij, o Vader, Uw menschen weer zegenen, weer goedspreken!“

En als bewijs, dat de Vader Zijn offer heeft aangenomen, mag Christus volgens het recht, dat Hem nu toekomt, de aarde zegenend verlaten.

Maar daarvoor kring der de Kerk „E Hij hen. En genomen in d algespreide a groep der di zegeningen Z Kerk, Zijn vol voor hen de gaven genom Zijn genade e geboorte, gelo heiligmaking daar. Hij is, rendt Zijn ge roeken de d is (Zondag 1). Om dien zeg varen. Die zeg Nu kan de V mensch weer zegenen greken. In C dar meer. D zegenend over al Hij hen to mijn Vaders, I

Maar als Ch de kring Zijne tenslotte d e heel de mens armen ompa Dit is de E voor heel de weggezonden tanken aan anding, Zijn arde mogelijk boren en C niet altoos in zijn karig stu vreugde en le len nog gele weelde en sch dat alles dan Christus! God temperd en s oulliken wee ontpant, zic mensch weer Dit is de all Christus' wee meene gratie, vloien. Chris gescheiden; heerscht Hij om als Eerste heerlijkheid Blijven Zijn den zegen v wereld nog e Maar Zijn „Daarna hi m zegend brandoffer e silicus 9:22). „Zie, het i W.

KERK

Over de „Al (Ant

m) Dat dus van zijn twee „verabsol dat dadelijk in getracht, die „onderzoek over uur, maar an den vuurhaan menschen, een verkeerden, b De oven kan d „matig“ worde branden in de wordt; op „za gaat over „geen jag dergelijk Gods open vur stralenden ov haring — „reg dialectische th mij trouwens niet zoo sche heb betoogd. n) Niet ik verwarring in anderen doer Word-vuren